

4. 6. 2020 (štvrtok) – Plavili sme sa domov. Zrazu sme začuli čarokrásnu melódiu. Opantala nás. Zvrtol som kormidlo a plával za ňou. Bolo to neskutočne silné. Ako sme sa blížili k ostrovu, neovládala len naše uši, ale aj naše telo – začali sme tancovať. Pretancovali sme sa ostrovom až pred veľkú hradnú bránu. Matematickým sudoku sme získali kód, ale za ňou nás čakala ďalšia skúška. Drevený most, ktorý sme museli opraviť. Dosku po doske. Potom sme si „z dosky“ vyrezali svoju šľapaj na pamiatku a nalepili do denníka. Prišli sme na krásne veľké námestie. V strede bola fontána, na ktorej sedel flautista ako na tróne. Hral. A my sme počúvali a tancovali a tancovali a tancovali. Keď prestal, naše telá vysilené padli na zem. Chcel, aby sme mu pomohli vyrobiť takú flautu, ktorou by ovládol svet. No Sofii malá myška spod fontány šepala, že nemáme robiť flautu, ale nech si urobíme chrastítka, gitary a bubny. A... Ešte jedno tajomstvo nám zverila: „Z ostrova sa dostanete len vtedy, ak vaše uši nebudú počuť zvuk flauty.“ V temnej komnate sme vyrábali naše nástroje. Keď sme dorobili, flautista si nás dal zavolať. Začal hrať a my sme znova tancovali. No začali sme hrať aj na naše nástroje, ktoré prerušili zvuk flauty a my sme odtancovali z ostrova na loď. Plný nádejí sme sa konečne – už po štvrtýkrát vydal na cestu domov.

Do denníka nám pribudli nové zápisky, vyrobili sme si bubny, chrastítka a gitary, pretancovali sme skoro celý deň a v radostnom očakávaní sme boli zvedaví, čo nám zajtrajšok prinesie.

{joomplucat:1294 limit=1|columns=1}